

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

11 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 23 octombrie 2019, declarate de avocatul Bucatca Vadim și inculpatul

Zibliuc Artiom XXXXX, născut la XXXXX, originar și locuitor al mun. XXXXX, str. XXXXX, XXXXX, ap. XXXXX, cetățean al R. Moldova, condamnat anterior prin:

1) sentința Judecătoriei Chișinău din 12.11.2018, în baza art. 217 alin. (4) lit. b), 90^l Cod penal la 1 an închisoare, cu privarea de drept de a exercita funcții legate de gestionarea drogurilor pe un termen de 3 ani, cu suspendarea parțială a executării pedepsei principale pe un termen de 6 luni.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	06.12.2018 - 28.06.2019,
<i>instanța de apel:</i>	06.08.2019 - 23.10.2019,
<i>instanța de recurs:</i>	11.01.2020 - 11.03.2020.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei mun. Chișinău din 28 iunie 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Zibliuc Artiom a fost condamnat în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal la 3 ani închisoare, *cu executare în penitenciar de tip semiînchis*, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții și de a exercita o anumită activitate legată de producerea, prepararea, experimentarea, extragerea, prelucrarea, transformarea, procurarea, păstrarea, expedierea, transportarea sau distribuirea drogurilor, etnobotanicelor sau analogilor acestora pe un termen de 2 ani.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost *suspendată pe un termen de 4 ani*.

Cererea procurorului privind încasarea de la inculpat a cheltuielilor judiciare a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Instanța de fond a constatat că, inculpatul Zibliuc A., a intrat în posesia substanței narcotice, care conform raportului constatare tehnico-științifică nr. XXXXX din 07.08.2018 este cannabinoidul sintetic MDMB(N)-2201 ($C_{20}H_{28}FN_3O_3$) care constituie un analog al substanței stupefiante - cannabinoidul sintetic AB-PINACA-CHM, cu cantitatea totală de 1,639 gr., conform Hotărârii Guvernului nr. 79 din 13.01.2006 (poziția 193), reprezintă cantități deosebit de mari. Substanța narcotică a păstrat-o asupra sa, până la data de 05.07.2018, în jurul orei 20⁰⁰, când, în urma stopării de către colaboratorii de poliție, la el a fost depistat și ridicat analogul substanței stupefiante.

Instanța a reținut că inculpatul a înaintat cerere privind examinarea cauzei penale în baza prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, solicitând ca judecata să aibă loc în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe motiv că recunoaște integral vina în cele înscrise.

Astfel, acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, ca păstrarea drogurilor, etnobotanicelor sau analogilor acestora, săvârșite în proporții deosebit de mari și fără scop de înstrăinare, care se pedepsește cu închisoare de la 1 la 6 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 la 5 ani.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul a comis o infracțiune gravă, și-a recunoscut vina, concluzionând că reeducarea și corectarea acestuia, este posibilă fără izolare de societate, prin aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

La fel, instanța a statuat că în conformitate cu art. 229 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare. Astfel, legea nu este restrictivă la acest capitol și a lăsat la discreția instanței încasarea cheltuielilor de judecată.

3. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, oficiul Ciocana, Poiată Denis, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Zibliuc A., recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, să fie condamnat la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții și de a exercita o anumită activitate legată de producerea, prepararea, experimentarea, extragerea, prelucrarea, transformarea, procurarea, păstrarea, expedierea, transportarea sau distribuirea drogurilor, etnobotanicelor sau analogilor acestora pe un termen de 3 ani.

În conformitate cu prevederile art. 84 Cod penal, prin adăugarea la pedeapsa numită partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Chișinău din 12.11.2018, să-i fie stabilită pedeapsa definitivă de 2 ani și 2 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții și de a exercita o anumită activitate legată de producerea, prepararea, experimentarea, extragerea, prelucrarea, transformarea, procurarea, păstrarea,

expedierea, transportarea sau distribuirea drogurilor, etnobotanicelor sau analogilor acestora pe un termen de 3 trei ani.

Apelantul a invocat că, instanța de judecată nu a luat în considerație faptul prezenței circumstanței agravante și anume săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară, Zibliuc A. fiind condamnat prin sentința Judecătorei Chișinău din 12.11.2018 în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal la o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 1 an, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea dreptului de a exercita funcții legate de gestionarea drogurilor pe un termen de 3 ani și în baza art. 90¹ Cod penal fiind suspendată parțial executarea pedepsei principale pe un termen de 6 luni.

Din aceste considerente rezultă, că comiterea infracțiunilor de păstrare a drogurilor pentru Zibliuc A. a devenit o deprindere și o modalitate de conviețuire în societate.

Prin urmare, pedeapsa penală stabilită inculpatului nu-și va atinge scopul său primordial de a preveni și a combate comiterea de noi infracțiuni din partea persoanelor vinovate, deoarece pentru inculpat situația nu s-a schimbat, odată cu aplicarea a prezentei pedepse de către instanță.

În consecință, măsura de pedeapsa aplicată de instanța de judecată nu este adecvată faptei și pericolului social al acesteia, sentința fiind prea blândă.

Respectiv, pedeapsa aplicată inculpatului nu este echitabilă din punct de vedere a prevederilor art. 61 Cod penal, conform căror pedeapsa are drept scop corectarea condamnatului, precum și prevenirea de săvârșire de noi infracțiuni din partea acestuia, scop care ar putea fi realizat doar prin privarea de libertate a inculpatului.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 octombrie 2019, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Zibliuc Artiom, a fost condamnat pe art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal la 1 an închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activitate legată de circulația drogurilor, etnobotanicelor sau analogilor acestora pe un termen de 3 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, din data reținerii.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a statuat că, inculpatul anterior a fost condamnat pentru comiterea infracțiunilor similare, iar ultima oară prin sentința Judecătorei Chișinău din 12.11.2018, în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, cu aplicarea art. 364¹ Cod de procedură penală, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 an, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea dreptului de a exercita funcții legate de gestionarea drogurilor pe un termen de 3 ani și în baza art. 90¹ Cod penal fiindu-i suspendată parțial executarea pedepsei principale pe un termen de 6 luni.

Prin urmare, inculpatul nu a tras concluziile necesare și nici aplicarea unor pedepse mari nu au contribuit la realizarea, cel puțin parțială, a scopurilor pedepsei. Astfel, se reține o orientare antisocială stabilă a inculpatului, atitudine care se regăsește în faptul că inculpatul nu a evitat comiterea altor infracțiuni. În cazul unei asemenea orientări antisociale decade raționalitatea blândetii pedepsei.

De asemenea, o trăsătură a personalității inculpatului poate fi caracterizată prin prisma modalității comiterii infracțiunii, ceea ce indică la faptul că inculpatul urmează a fi supus unei pedepse mai mari pentru a asigura, cel puțin la un nivel minim, unele

scopuri ale pedepsei. în consecință, instanța a considerat că apelul acuzatorului de stat urmează a fi admis, stabilindu-se astfel o individualizare a pedepsei care este legală, proporțională faptei comise și circumstanțelor reale și personale.

Din aceste considerente și ținând cont de circumstanțele comiterii infracțiunii, personalitatea inculpatului, care este anterior judecat, a comis repetat infracțiuni grave, deci nu se află pe calea corijării și dorinței de a se reintegra în societate, fiind persoană predispusă spre comiterea de noi infracțiuni, nu a conștientizat gravitatea celor comise, de lipsa circumstanțelor atenuate și de existența circumstanțelor agravante, scopul pedepsei penale de corectare și reeducare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii noii infracțiuni, poate fi realizat doar prin izolarea lui de societate, cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 1 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, o asemenea pedeapsă fiind una echitabilă și proporțională faptei prejudiciabile comise. Această pedeapsă urmează să contribuie la formarea unei atitudini de respect față de legea penală, precum și de valorile sociale și interesele protejate de acestea, din partea condamnatului, persoana să fie silită să înceteze activitatea criminală și să-și modifice comportamentul în conformitate cu prevederile legii.

Totodată, multitudinea circumstanțelor care descriu infracțiunile respective, nu atestă rațional faptul că prima instanță a dispus suspendarea executării pedepsei, în acest sens fiind veridice și aplicabile argumentele invocate în apel.

În aceeași ordine de idei, raționând prin prisma textelor de lege menționate, la stabilirea pedepsei inculpatului prima instanță nu a dat o apreciere cuvenită normelor citate mai sus ori, deși nu a stabilit existența circumstanțelor atenuante sau prezenta altor circumstanțe relevante i-a aplicat prevederile art. 90 Codul penal - fără a motiva necesitatea soluției respective și fără a da eficiența cuvenită prevederilor art. 61 și 75 Cod penal.

Ori, o condiție obligatorie (și unicul temei) pentru condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei rezidă în faptul că nu ar fi rațional ca inculpatul să execute pedeapsa cu închisoare stabilită. Aceasta ar însemna că, în rezultatul cercetării cauzei și calităților individuale ale inculpatului s-a format convingerea fermă în posibilitatea atingerii scopurilor pedepsei penale iară izolarea de societate, dar în condițiile unui control profilactic al comportamentului persoanei respective într-o anumită perioadă de timp. Astfel, instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj sau un drept acordat de lege persoanelor vinovate, dar trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă. Pentru dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei, instanța de apel trebuie să examineze dacă prin suspendarea condiționată, în cazul dat, va fi posibilă atingerea scopurilor pedepsei stipulate în art. 61 Cod penal.

La caz, s-a constatat că inculpatul a executat o pedeapsă, parțial, cu închisoare și, parțial, cu suspendare. Asemenea individualizare a executării pedepsei nu a fost capabilă să realizeze scopul prevenirii comiterii unei noi infracțiuni de către inculpat, ultimul comițând o infracțiune similară. Prin urmare, este întemeiată și logică concluzia de a dispune o pedeapsă mai aspră decât cea anterioară.

Astfel, în privința inculpatului nu pot fi aplicate nici prevederile art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei.

În consecință, pedeapsa aplicată inculpatului urmează să fie executată real, stabilindu-i-se astfel o individualizare a pedepsi care este legală, întemeiat, proporțională faptei comise și circumstanțelor reale și personale.

5. Avocatul Bucatca Vadim a declarat recurs ordinar, solicitând casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul a invocat că, instanța de apel nu a luat în considerare faptul că inculpatul atât la urmărirea penală cât și în ședința de judecată a recunoscut comiterea infracțiunii, s-a căit de cele săvârșite a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, este angajat în câmpul muncii, iar fapte pentru care a fost condamnat cu suspendare, a fost săvârșită până a fi emisă sentința pe precedentă cauză, se caracterizează pozitiv la locul de muncă, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală.

5.1. A declarat recurs ordinar și inculpatul, solicitând casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței primei instanțe.

Recurentul a invocat că, sentința primei instanțe este motivată corect, emisă în numele Legii, echitabilă și legală.

Infracțiunea pentru care a fost condamnat prin sentința Judecătoriei Chișinău din 12 noiembrie 2018, a fost comisă de către el după săvârșirea infracțiunii pentru care a fost condamnat prin sentința Judecătoriei Chișinău din 28 iunie 2019.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt reprezintă stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Sub acest aspect se reține că recursurile ordinare sunt bazate în drept pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală, care prevăd următoarele temeiuri de drept pentru recursul ordinar - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost

întrunite elementele infracțiunii, instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale (*pct. 5., 5.1. din decizie*).

Totodată, în recursurile respective, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat care ar fi esența circumstanțelor că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, dar raportată la prevederile din art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5., 5.1. din decizie*).

Rezultă, că recursurile ordinare nu îndeplinesc cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare al avocatului și inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeieri neargumentate legal de recurenți.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5.- 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, înăsprind-o la apelul procurorului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont că inculpatul a mai fost condamnat pentru comiterea infracțiunilor similare, că a comis o infracțiune gravă, pentru care art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal prevede în exclusivitate pedeapsa închisorii de la 1 la 6 ani, de prevederile art. 61, 75, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii

săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

În consecutivitatea enunțată, instanța de apel just a concluzionat că în cazul în care inculpatul a recunoscut vina, s-a căit de cele comise, dar a mai fost judecat, a comis o infracțiune gravă, deci nu se află pe calea corijării și dorinței de a se reintegra în societate, fiind persoană predispusă spre comiterea de noi infracțiuni, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de recurenți, pedeapsa închisorii aplicată inculpatului urmează a fi executată în penitenciar.

Astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a acestuia, precum și prevenirii de săvârșire de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane (*pct. 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5., 5.1. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanța și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce sunt vădit neîntemeiate, recursurile de pe rol urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocatul Bucatca Vadim și de inculpatul Zibliuc Artiom XXXXX, împotriva deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 23 octombrie 2019, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 mai 2020.

Președinte
Judecători

Iurie Diaconu
Liliana Catan
Ion Guzun